

☒
☐
☐

Oppiaine	Yritysjuridiikka	Päivämäärä	20.2.2012
Tekijä(t)	Pirkko-Liisa Sjöblom	Matrikkelinumero	
		Sivumäärä	76
Otsikko	SIJOITUSNEUVONNAN MENETTELYTAVAT MiFID-direktiivin 19. artiklan vaikutus sijoitusneuvontaan		
Ohjaaja(t)	Prof. Matti J. Sillanpää		

Tiivistelmä

Tutkielmassa selvitetään Rahoitusvälineiden markkinat -direktiivin 19 artiklan menettelytapavelvoitteita, erityisesti selonotto- ja tiedonantovelvoitetta, sekä niiden vaikutuksia ei-ammattimaisten sijoittajien sijoitusneuvontaan pankeissa.

Tutkielmassa käytetään sekä oikeusdogmaattista että empiiristä tutkimusmetodia. Tutkielmassa pyritään vastaamaan seuraaviin kysymyksiin: 1) Mitä velvoitteita MiFID-direktiivi ja erityisesti sen 19. artikla asettaa sijoituspalvelujen tarjoajalle? 2) Miten menettelytapavelvoitteet ovat vaikuttaneet pankkien sijoitusneuvonnan prosesseihin ja toteutuvatko menettelytapavelvoitteet, erityisesti selonotto- ja tiedonantovelvollisuus, pankkien sijoitusneuvonnassa? 3) Mitä puutteita pankkien sijoitusneuvonnassa on, miten selonotto- ja tiedonantovelvoitteen tavoitteiden toteutumista voitaisiin edelleen tehostaa ja millaisia toimenpiteitä tarvittaisiin?

MiFID-direktiivin tavoitteena on yhdentää Euroopan rahoitusmarkkinoita sijoituspalvelujen tarjoamisen esteitä poistamalla, edistämällä kansainvälistä kilpailua ja yhdenmukaistamalla markkinapaikkasääntelyä. Kilpailun lisäämisen ohella direktiivin tavoitteena on myös varmistaa markkinoiden luotettava ja tehokas toiminta, sekä vahvistaa erityisesti piensijoittajien suojaa. Direktiivin 19 artiklassa säädettyjen menettelytapojen harmonisoinnilla pyritään siihen, että sijoituspalveluyritykset voivat tarjota palveluita vastaavanlaisin ehdoin koko yhteisön alueella, ilman valtiokohtaisia eroja. Merkittävimmät sijoittajan suojaan tähtäävät menettelytapavelvoitteet ovat selonotto- ja tiedonantovelvoite. Yleisessä sopimusoikeudessa yleistynyt yksittäisen sopijapuolen yksilöllisten ominaisuuksien huomiointi on sijoituspalvelujen tarjonnan menettelytapavelvoitteissa pyritty ratkaisemaan jakamalla sijoittajat asiakasluokittelulla eri ryhmiin.

Menettelytapavelvoitteiden toteutumisen tulkinnalle ei ole löydettävissä yksiselitteistä mallia. Pankkien sijoitusneuvonnan toimintaohjeet ja viralliset menettelytavat ovat tämän tutkimuksen mukaan melko yhdenmukaiset. Lainsäädännön lisäämisen sijaan tulisi nykyisten menettelytapavelvoitteiden toteutumista käytännön sijoitusneuvonnassa valvoa ja ohjata nykyistä tehokkaammin. Erityisesti tiedonantovelvoitteen toteutumiseksi palveluntarjoajan vastuuta tulisi voida lisätä edellyttämällä esimerkiksi tarkempaa dokumentointia ennen sijoituspäätöksen tekemistä sijoittajalle annetuista tiedoista. Asiakasluokittelun tarkempi jako mahdollistaisi tiedonantovelvoitteen yksilöllisemmän kohdentamisen. Asiakkaan sijoituskokemuksen ja -tietämyksen tulisi voida vaikuttaa nykyistä enemmän palveluntarjoajan velvollisuuksiin. Lisäinformaatiovelvoite perustuisi näin paremmin sijoittajan informaation tarpeeseen, eikä vaikeuttaisi liikaa palveluntarjontaan kokeneemmille sijoittajille.

Asiasanat	Menettelytapavelvoite, MiFID, rahoitusmarkkinat, sijoitusneuvonta, asiakasluokittelu
Muita tietoja	